

אור הזוהר

גליון מס' 657 | ראש השנה התשפ"ה מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש להצלחה בכל העניינים לענת חנה בת רחל ה"ו, לרפוא"ש לרבקה בת מתוקה תואה יהודה בן סופיה ולהבדיל - לע"ג אליהו בן רחל ז"ל

פתח אליהו ואמר 'זהמשפלים יתרו כזוהר הרקיע'. בזה החיבור שרך, שהוא 'ספר הזוהר', מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידיים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה 'ספר הזוהר', יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם 'ה' בךד ונחננו, ואין עמו אל נכר'! (הקדמת תיקוני הזוהר)

תקיעת השופר של ראש השנה

רבי אלעזר ורבי אבא היו יושבים. אמר רבי אלעזר, ראיתי את אבא ביום ראש השנה ויום הכיפורים, שאינו רוצה לשמוע תפילה מכל אדם, אלא אם עמד עליו שלושה ימים קודם לטהר אותו. שרבי שמעון היה אומר כך: בתפילת האדם הזה שאני מטהר, מתכפר כל העולם! וכל שכן בתקיעת השופר, שאינו מקבל תקיעה של אדם שאינו חכם לתקוע בסוד התקיעה.

שאינ לך קול בשופר שלא עולה רקיע אחד, וכל אותם המחנות של אותו רקיע, נותנים מקום לאותו קול. ומה אומרים? 'י-ה' נתן קולו לפני חילו' וגו'. ועומד אותו הקול באותו הרקיע, עד שבא קול אחר, ונועדו (והתחברו) והתעוררו יחדיו, ועולים בזיווג לרקיע אחר. ועל זה שנינו, יש קול שמעלה קול, ומה הוא? אותו הקול של תקיעתם של ישראל שלמטה.

וכיוון שמתחברים כל הקולות הללו שלמטה, ועולים לאותו רקיע עליון שהמלך הקדוש שורה בו, מתעטרים ונועדים כולם לפני המלך, וכסא אחר של יעקב (המלכות) עומד ומתתקן.

רבי אבא אמר, כתוב "כי אלהים שופט, זה ישפיל וזה ירים". "כי אלהים שופט", אלמלא שעבר הדין של יצחק במקום שיעקב שורה (ביינו, שנמתק הדין במידת הרחמים), ונרפא והתכסה והתבשם שם, או לעולם שייפגש בדינו. וסוד הדבר - "כי באש ה' נשפט", וזוהי התבשמות (מיתוק הדין) של העולם.

וכיוון שנכנס למקומו של יעקב, ויעקב אחוז בו, אזי האש שוככת והגחלים מצטננים. משל לאדם שהיה רוגז, וחגר ושם עליו כלי נשק, ויצא מרוגז להרוג אנשים. חכם אחד עמד על הפתח ואחז בו. אמר (אותו הכועס): אלמלא לא החזיק בי ותפס אותי, הרי היה נמצא הרג של אנשים. בעוד שהחזיקו זה בזה ואחזו זה בזה, הצטנן רוגזו על שיצא להרוג. ומי סובל את הרוגז וחוזק הדין של אותו אדם? הווה אומר, זה שעמד על הפתח.

כך אמר הקב"ה לישראל: בניי, אל תפחדו, הרי אני עומד על הפתח, אבל הזדרזו ביום הזה ותנו לי כח. במה? בשופר. שאם נמצא קול השופר כראוי ומכוונים בו למטה, אותו הקול עולה, ובו מתעטרים האבות, ועומדים במשכנו של יעקב. ולכן צריך להיזהר בשופר, ולדעת את אותו הקול ולכוון בו.

וביום הזה מתעטר יצחק, והוא הראש לאבות (שהיום הראשון בראש השנה הוא יום הדין הקשה, מידתו של יצחק). ביום הזה כתוב, "פָּחַדוּ בְּצִיּוֹן חֲטָאִים". ביום הזה יצחק נעקד, ועקד הכל, ושרה מיללת, וקול שופר חזק מאד. אשרי חלקו של מי שעובר ביניהם וניצל מהם!

אמר רבי אבא, משום כך קוראים פרשת יצחק ביום הזה, שביום הזה נעקד יצחק למטה ונקשר באותו שלמעלה (באברהם). ומתי נקשר? בשעה שכתוב "וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ" (שע"ו כך, נכללו הגבורות בחסדים, הדין הקשה של יצחק נחלש ע"י מידתו של אברהם, ומתוך כך נוצרה מידת הרחמים, מידתו של יעקב) וגו'.

(ויקרא, דף י"ח)

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
17:54	18:11	18:00	18:11
19:04	19:05	19:05	19:05
20:45	20:42	20:41	20:52

BONNE ANNEE

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!
"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן
הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.

בראש השנה נברא אדם, ועמד בדין לפני אדונו ושב בתשובה, וקיבל אותו הקב"ה. אמר לו, אדם, אתה תהיה סימן לבניך לדורי דורות. ביום הזה יעמדו בדין – אם ישובו, אני אקבל אותם ואעמוד מכסא דין, ואתיישב על כסא רחמים וארחם עליהם

האדם הראשון סולל את דרך התשובה

בוא ראה, ביום הזה (א' בתשרי, ראש השנה) מתכסה הלבנה (המלכות נמצאת במצב של דין), ולא מאירה עד בעשור לחודש (הוא יום הכיפורים), כשכל ישראל שבים בתשובה, והאם העליונה (ספירת הבינה) שבה ומאירה לה, ונמצאת שמחה בכל, ועל כן כתוב, "יום הכִּפּוּרִים הוא".

"יום כְּפוּר" היה צריך להיות (כתוב), מה זה "יום הכִּפּוּרִים"? אלא משום ששני מאורות מאירים כאחד. המאור העליון (הבינה כאמור) מאיר למאור התחתון (המלכות), והיום הזה מאיר מהאור העליון, ולא מאור השמש (הז"א, ממנו מקבלת בד"כ את הארותיה דרך היסוד), ומשום כך כתוב "בִּכְסֵה לַיּוֹם חֲנּוּ" (שהבינה כביכול מכסה את הז"א בהארותיה החזקות).

רבי אבא שלח (שאלה) לרבי שמעון. אמר, מתי הזיווג של כנסת ישראל עם המלך הקדוש? שלח לו, "וְגַם אֶמְנָה אַחֲתִי, בֵּת אָבִי הִיא, אֲךָ לֹא בֵּת אִמִּי, וְתִהְיֶה לִי לְאִשָּׁה". התרגש רבי אבא, הרים קולו, בכה ואמר, רבי רבי, מנורה הקדושה, אוי ואבוי לעולם כשתצא ממנו! אוי לדור שיהיו בעולם כשתסתלק מהם ויישארו יתומים ממך! אמר לו רבי חייא לרבי אבא, זה ששלח לעומתך, מה אמר?

אמר, ודאי שאין זיווג המלך (הקב"ה, הז"א) עם הגבירה (השכינה הקדושה, המלכות) אלא בזמן שמאיר מהאב העליון (ספירת החכמה, המשפיעה לצורך ייחוד זה), וכשמאור (המלך) ממנו, קוראים לו קוד"ש, שהרי מבית אבא זה נוטל, ואז מזדווגים כאחד, משום שהמלך נקרא קוד"ש, שכתוב "קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה", שנוטל ממקום שנקרא קוד"ש (ואלו מועדי ישראל שנאמר בהם "אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה', אֲשֶׁר-תִּקְרָאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קִדְשׁ", ויום כיפור לא בכלל מועדי ישראל, שאין נאמר בו "מִקְרָאֵי קִדְשׁ").

אזי, "אַחֲתִי בֵּת אָבִי הוּא, אֲךָ לֹא בֵּת אִמִּי", שהרי מבית אבא השם הזה, ולא מבית אמא (הבינה). ועל כן "וְתִהְיֶה לִי לְאִשָּׁה", להזדווג כאחד, בזמן שנוטלים (הארות) מבית אבא, ולא בזמן שנוטלים מבית אמא. ויום הכיפורים מוכיח, שתשמיש המיטה אסור, משום שאין נמצא זיווג (הארה מספירת החכמה), שהרי מבית אמא נוטל (אלא ישנה "רק" הארה מבינה, היא התשובה), ולא מבית אבא. אמר רבי חייא, ודאי אשרי הדור שרבי שמעון שריו בתוכו! אשרי אותם שעומדים לפניו כל יום!

אמר רבי אבא, בראש השנה נברא אדם, ועמד בדין לפני אדונו ושב בתשובה, וקיבל אותו הקב"ה. אמר לו, אדם, אתה תהיה סימן לבניך לדורי דורות. ביום הזה יעמדו בדין – אם ישובו, אני אקבל אותם ואעמוד מכסא דין, ואתיישב על כסא רחמים וארחם עליהם. ודוד אמר, "אַהֲבֹתִי כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלִי תְחַנּוּנֵי". ועל זה כתוב, "כִּי עִמָּךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּתְּנָא", וכתוב, "כִּי עִמָּךְ מִקּוּר חַיִּים בְּאוֹרֶךְ נְרָאָה אור".

(אמור, דף ק')

ענינו של ראש השנה בכלליות

רבי אבא אמר "וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּבְאֹוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל ה'", זהו יום של ראש השנה. ביום הזה ניצבים שני צדדים כנגד בני העולם. כל אותם הבאים לפני הקב"ה בתשובה ובמעשים טובים, זוכים להיות נכתבים אצל אותו הצד שהוא חיים, ומוציא תולדות חיים, ומי שהוא בצידו נכתב לחיים. וכל אותם הבאים במעשיהם הרעים, נכתבים לצד האחר ההוא שהוא מיתה ונקרא מוות.

וביום ההוא ניצבים אלה שני הצדדים – חיים ומוות. יש מי שנכתב לצד החיים ויש מי שנכתב לצד המיתה. ולפעמים שורה העולם באמצע (שחציו זכאי וחציו חייב). אם יקום זכאי אחד בעולם שיכריע עליהם, כולם קיימים ונכתבים לחיים, ואם רשע אחד יכריע העולם, ייכתבו למיתה.

על-כן למדנו שאל לו לאדם להיפרד מכלל הרבים, כדי שלא יהיה נרשם הוא בלבדו, ואל יקטרגו עליו למעלה, כמו שנאמר בשונומית "וּתְאִמְרוּ, בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִכִּי וַיִּשְׁבֹּת", אינני רוצה להוציא עצמי מכלל של רבים.

אמר רבי שמעון, מה אמרה? אלא בעת שהדין תלוי על העולם, אל לאיש להיפרד בלבדו, כדי שלא יהיה נרשם למעלה ולא יעינו בדינו. כשהדין תלוי אותם מפורסמים הם שנתפסים לראשונה, כי תמיד רחמי הקב"ה על העם כולו ביחד.

ובזמן ההוא (בראש השנה, ובספר איוב מדובר) היה העולם קיים באמצע, ומקטרג ההוא ביקש להסתיין. השגיח הקב"ה שרוצה להיות מלשין על ישראל, מיד מה כתוב? "הֲשִׁמַּת לִבְךָ עַל עֲבָדֵי אֱיֹב, כִּי אֵין כְּמֹהוּ בְּאֶרֶץ". כיוון שנתפרסם הוא בלבדו, מיד גבר עליו המקטרג. הקב"ה ראה לפי שעה חלק במה שיתעסק בו ויפרוש מלקטרג על ישראל [1]. מיד נתעסק בו השט"ן ההוא ולא קיטרג על ישראל.

בוא וראה, בעת הקיטרוג, ניתן חלק אחד לצד האחר להתעסק בו ועל ידי זה נפרד אח"כ מהכל. כדמיון זה השעיר בראש חודש והשעיר ביום הכיפורים, כדי שיתעסק בהם ויניח להם לישראל (להתעסק) במלכם [2].

(בא, דף ל"ג)

[1] - פירוש זיו הזוהר: משל לרועה שרצה להעביר את צאנו בנהר, בא זאב להתנפל על הצאן, הציג הרועה כנגדו תיש גדול בעל קרניים להילחם עימו.

[2] - ויש פה סוד גדול. היות והקב"ה ברא את האור ואת העדר האור הנקרא חושך, זה כנגד זה, ישנן פעולות בקדושה שנוצרך להפריש מהם מעט גם לצד האחר, כמו למשל להשאיר מעט אוכל בצלחת עם סיום הארוחה או מצוות מים אחרונים, הפרשת חלה, השארת שתי שערות בולטות בתפירה של התפילין של ראש, וכד'. כל זאת כדי למנוע מן המקטרג לקחת את שלו בכח מן האדם, יותר ממה שצריך ובמקומות שלא מצפים לו.

צדיקים וחסידיים מעיינים בלבבם בכל יום, כאילו באותו היום מסתלקים מן העולם, ועושים תשובה שלמה לפני ריבונם, ואינם צריכים לפחד מעניין זה או אחר. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא!

ראש השנה - כל ההתחלות קשות

כתוב 'יהי שם ה' מְבָרָךְ'. מהו 'מְבָרָךְ'? הכל ידוע, אבל סוד אחד ידע אחד מחברנו, במדבר הראו לו בחלום, ושמו רבי יצחק מכפתור. מהו 'מְבָרָךְ'? ראשיתו קשה וסופו רך. מ"ב קשה, ודין הוא ודאי. וכעין זה יום של ראש השנה מ"ב, שהרי בארבעים ושתיים (ובסוד מ"ב) אותיות נברא העולם, ועל זה נברא בדין [1], ולבסוף ר"ך.

ועל זה למדנו, כל ההתחלות קשות, ובסוף הכל רך. זה מ"ב ובסוד של ארבעים ושתיים אותיות נברא העולם, ועל זה נברא בדין לבסוף. כדוגמת זה, ביום של ראש השנה מ"ב קשה, בדין. ביום של עצרת רך, בשמחה.

בוא וראה מה בין דין עליון לדין זה. דין עליון (והכוונה לקו שמאל, מידתו של יצחק) תחילתו וסופו קשה, ואין מי שיעמוד בו, וכל מה שהולך (נמשך מטה) מתחזק. ולבסוף כששורה, לא זז משם עד שמכלה ומכרית הכל שלא נשאר כלום. אבל דין אחר שלמטה (מבית הדין במלכות, המקבל את מידת הרחמים בתפארת), ראשיתו קשה, וכל מה שהולך - נחלש, עד שמאיר פנים, כדוגמת (זה דין של) הנקבה (המלכות) שנחלש כוחה.

מתי התעורר דין שלמעלה לשרות על העולם? ביום המבול, ועל כן לא נשאר כלום בעולם חוץ מהתיבה ההיא של נח (והיא כנגד המלכות, בה הוכנסו כל הברואים), שהיא כדוגמת העליון (ספירת המלכות עצמה), שסבלה לכת הדין ההוא.

ואילו לא שהזמין הקב"ה (את התיבה) ונמצא ברחמים על העולם, כל העולם היה נאבד, שכתוב 'ה' לְמַבּוּל יִשֹׁב' (השם המפורש המעיד על מידת הרחמים). ועל זה לא שורה (יותר) הדין שלמעלה על העולם (אלא עובד מיתוק דרך מידת הרחמים, היא התפארת), שלא יכול העולם לסבול אותו אפילו רגע אחד.

(תצוה, דף קפ"ז)

[1] - כל העניין של הוצאה לפועל של מחשבה נחשב כפעולה של דין (גבורה) על פי הסוד. הדין הוא לא בהכרח שלילי כמו שהתרגלנו לחשוב. גור דין לא חייב להיות בהכרח עונש אלא גם זיכוי מוחלט, אלא שהוא בא להוציא לפועל בצורה סופית את החלטת בית המשפט. כך, הבריאה היא דין, ותכליתה לבצע את מחשבת הבריאה של הבורא יתברך שמו. מכאן גם יובן מדוע נחשבת האישה למידת דין, כי היא בוראת מתוכה חיים חדשים, היא מוציאה לפועל ייחוד שהתפתח ברחמה במשך 9 חודשים.

דינו של האדם תלוי בתשובה

בוא וראה, כאשר נתעורר הדין בעולם, והקב"ה יושב על כסאו בראש השנה לדון העולם, צריך האדם להתעורר בתשובה ולשוב מחטאיו. ביום ההוא הפיתקאות נכתבות ונמצאות כולן באמתחתו. אם זוכה האדם לשוב לפני ריבונו, נקרעים הפתקים בכתובים עליו, ולזה הכין הקב"ה את יום הכיפורים, יום של תשובה. אם שב מחטאיו הרי טוב. אם לא, יפקוד המלך לחתום הפיתקאות, וכח התשובה מסתלק ממנו.

אם זוכה בתשובה ולא בשלמות כראוי, תלוי לו (ההחלטה, הדין) עד

אותו יום האחרון של חג העצרת, הוא יום השמיני לחג (הסוכות). אם עושה תשובה שלמה לפני ריבונו, נקרעים הפתקים, ואם אינו זוכה, אותן הפיתקאות יוצאות מלפני המלך ונמסרות בידי שרי העונשין והדין נעשה. באותו לילה האחרון של החג (שמיני עצרת), שרי העונשין מוכנים ונוטלים הפיתקאות. לאחר שנוטלים אותן, נעברים הצללים [1] ולא נמצאים, ואם נמצאים בחסרון, מחלות רעות יעברו עליו, כפי חסרון הצללים [2].

ובספרים הקדמונים מפורש יותר [3]: כאשר נחסר הראש והגוף נמצא - בנו או אשתו ישארו והוא יסתלק, במה דברים אמורים? כאשר לא חזר בתשובה כל הזמן ההוא, אבל אם חזר בתשובה, יטעם טעם מיתה וירפא. ואם צל הגוף לא נראה והראש נמצא - אשתו או זרעו יסתלקו והוא יתקיים. במה דברים אמורים? כשיש לו בן קטון, שעדיין ברשותו. ואם החסרון בצל של רגליו, צרות רודפות אחריו. אם הצל בורח וחוזר בורח וחוזר, עליו כתוב "בבקר תאמר מי-יתן עָרְב".

אבל צדיקים וחסידיים מעיינים בלבבם בכל יום, כאילו באותו היום מסתלקים מן העולם, ועושים תשובה שלמה לפני ריבונם, ואינם צריכים לפחד מעניין זה או אחר. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא! (יוחי, דף ר"כ)

[1] - כנגד "בצלמנו כדמותנו" יש לאדם שני צלמים, ומוסבר באריכות במאמר הזה.
[2] - כאן מקשר בין בריאות האדם והימצאות הצללים, ונותן שתי אפשרויות: במקרה הראשון, כאשר נגזר דינו למות חס ושלום, הצללים מסתלקים ממנו לגמרי. במקרה השני, חסרון בצלם יביא למחלות. היום כבר ידוע כי יש הילה לאדם, מה שמכונה בקבלה "אור מקיף" או "צלם", ובצילומי הילות ניתן לראות שאצל אנשים, החולים באיבר מסוים, ההילה לא נקיייה או שיש בה חור באזור של אותו איבר.
[3] - הדוגמאות שיפורטו להלן הינן לזכאי הראיה, שיכולים לראות את הצלם של האדם.

השופר מבטל את המקטרגים

רבי חזקיהו אמר, אשרי חלקם של ישראל, שהקב"ה רצה בהם, ונתן להם תורה קדושה, והזהיר אותם ונתן להם עצה להישמר ממעלה ומטה, כדי שלא ישלטו בהם - רק הקב"ה לבדו, והם יודעים לדחות מהם את כל המקטרגים וכל המחבלים, כדי שיהיו חלק גורלו וירושלתו, כמו שנאמר "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו".

בוא וראה, ביום של ראש השנה, הקב"ה יושב בדין על העולם, וכל בני העולם נכנסים בחשבון, ואין מי שלא נכנס בחשבון, וספרי חיים ומתים נפתחים ביום ההוא. והקב"ה, משום שרצה בהם, נתן להם עצה להינצל מכל המקטרגים שלמעלה, שמתמנים בכל זמן שהדין שורה בעולם. ביום הזה מזדמנים ישראל לעורר עליהם רחמים, ובמה? בשופר.

שהקול הזה שיוצא עולה למעלה ומעורר את השופר שלמעלה. אז מתעוררים רחמים ממקומם, והקב"ה קם מכסא הדין ויושב בכסא רחמים, וחס על ישראל, ולא ניתנת רשות למקטרג עליהם. וישראל שבים בתשובה לפני הקב"ה, ותוקעים שופר ומעוררים רחמים, שהרי הקול ההוא שיוצא הוא התעוררות של רחמים, ואז המלשין לא יכול לעמוד לפני כסא הרחמים, שהרי לא בא מן אותו הצד, ולא נמצא קטגור.

(זוהר חדש, פרשת נח, דף ל"ב)

בראש השנה התעוררות ראשונה היא בעולם. מה זה התעוררות ראשונה? זה בית דין התחתון שמתעורר לדון את העולם. והקב"ה יושב על העולם בדין ודן את העולם. ושולט בית הדין הזה לדון את העולם, עד יום הכפורים, ולא נמצא נחש מלשין בעולם

תחנות הדלק של חודש תשרי

עד שהיו הולכים (רבי יוסי ורבי חייא בדרך), ראו יהודי אחד שהיה בא. אמר רבי יוסי, האיש הזה הוא יהודי ונראה. כשהגיע אליהם, שאלו אותו. אמר להם, אני שליח מצוה, שהרי אנו גרים בכפר ראמין, והגיע זמן החג, ואנו צריכים לולב עם המינים שלו עימו, ואני הולך לקטוף אותם למצוה. הלכו יחד.

אמר להם אותו יהודי, ארבעת מיני הלולב הללו שבכולם באים לרצות בעד העולם, שמעתם למה אנו צריכים אותם בחג? אמר לו, כבר העירו בזה החברים, אבל אם דבר חדש הוא תחת ירך - אמור אתה.

אמר להם, ודאי אותו מקום שאנו גרים בו הוא קטן, וכולם עוסקים בתורה, ויש עלינו תלמיד חכם ושמו רבי יצחק בר יוסי מחוץ אה, ובכל יום ויום אומר לנו דברי תורה חדשים, ואמר שהרי בחג זמן הוא (לישראל) לשלוט. ישראל שולטים באותו זמן, ולוקחים לולב שמראה שאנו ניצחנו על כל אותם שנקראים המון העם, "אזי עבר על נפשנו המים הַיְיִדוּנִים, בְּרוּךְ ה' שְׁלָא נִתְּנָנוּ טַרְף לַשִּׁנְיָהִם".

וכי יש שיניים למים? אלא שכל אותם ממונים גדולים על שאר העמים עכו"ם, מתברכים מצידם של ישראל, וקוראים להם (ישראל) "מים הַיְיִדוּנִים", כמו שנאמר "המים הַיְיִדוּנִים". ובשביל לשלוט עליהם באנו בסוד השם הקדוש, באותם ארבעה מיני הלולב (ד' המינים, והלולב עיקרם) לרצות את הקב"ה ולשלוט עליהם בסוד השם הקדוש, ולהעיר עלינו מים קדושים לנסך על גבי המזבח.

עוד אמר להם, בראש השנה התעוררות ראשונה היא בעולם. מה זה התעוררות ראשונה? זה בית דין התחתון שמתעורר לדון את העולם. והקב"ה יושב על העולם בדין ודן את העולם. ושולט בית הדין הזה לדון את העולם, עד יום הכפורים, שמאירים פניה (של המלכות), ולא נמצא נחש מלשין בעולם, שהוא מתעסק במה שמביאים לו, אותו השעיר, שהוא מצד רוח הטומאה כראוי לו. ומשום שמתעסק באותו שעיר, לא קרב למקדש. ושעיר זה כמו אותו שעיר של ראש חודש שמתעסק בו ומאירות פניה של ראש השנה, ועל זה כל ישראל מוצאים רחמים לפני הקב"ה וחטאיהם מתבטלים.

ואז ישראל למטה מקריבים שעיר, ואותו נחש נמשך אחר אותו השעיר, והלבנה (המלכות) נטהרת ועולה למעלה ומתקשרת למעלה להתברך, ופניה מאירים ממה שנחשכה למטה. וביום הכיפורים, כיוון שאותו נחש הרע מתעסק באותו שעיר, הלבנה נפרדת ממנו ומתעסקת בישראל ללמד עליהם סגוריא, וסוככת עליהם כמו אם על הבנים, והקב"ה מברך אותם מלמעלה ומוחל להם.

אחר כך כשישראל מגיעים לחג (הסוכות), מעוררים צד ימין למעלה, כדי שתתקשר בו הלבנה ויאורו פניה כראוי. ואז מחלקת ונותנת מחלקה שלה ברכות לכל אותם ממונים שלמטה שיתעסקו בחלקם

ממונים של אומות העולם, שכל חיותם הוא מהשפע של חג הסוכות), ולא יבואו לינוק ולהתקרב לצד של חלק ישראל (כפי שיוסבר בהמשך). כמו כן למטה - כששאר העמים מתברכים, כולם מתעסקים בירושל חלקם, ולא יבואו להתערב עם ישראל ולחמוד חלק ירושתם. ולכן ישראל מושכים ברכות לכל אותם ממונים, כדי שיתעסקו בחלקם ולא יתערבו עימם.

וכשהלבנה מתמלאת ברכות למעלה כראוי, ישראל באים ויונקים ממנה לבדם. ועל זה כתוב "ביום השמיני עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם". מה זה "עֲצַרְתָּ"? כתרגומו (לארמית) "כְּנִישׁוּ" (התכנסות). כל מה שכינסו מאותם ברכות עליונות, לא יונקים ממנה עמים אחרים, פרט לישראל לבדם. ולכן כתוב "עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם", "לָכֶם" ולא לשאר העמים, "לָכֶם" ולא לשאר הממונים. ולא יתערבו אחר כך בחדוות ישראל כשיונקים ברכות עליונות. ועל אותו יום כתוב "דוֹדֵי לִי וְאֲנִי לוֹ", שלא מתערב אחר עימנו.

(משל) למלך שהזמין אהובו לסעודה עליונה שעשה לו ליום רשום (קבוע מראש). אהוב המלך הרי יודע שהמלך רוצה בו. אמר המלך, כעת אני רוצה לשמוח עם אהובי, ואני חושש שכאשר אני בסעודה עם אהובי, ייכנסו כל אותם פקידים ממונים וישבו עימנו לשולחן, לסעוד סעודת השמחה עם אהובי.

מה עשה? הקדים אותו אהוב מינים של ירקות ובשר שוורים, והקריב לפני אותם פקידים ממונים לאכול. אחר כך ישב המלך עם אהובו לאותה הסעודה העליונה מכל עידוני העולם. ובעוד שהוא לבדו עם המלך, ביקש ממנו כל צרכיו ונתן לו, ושמח המלך עם אהובו לבדו, ולא התערבו אחרים ביניהם. כך ישראל עם הקב"ה. לכן כתוב "ביום השמיני עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם" (התכנסות עם הקב"ה).

אמרו רבי יוסי ורבי חייא, אשרי אותם שעוסקים בתורה! באו ונשקוהו, וקרא עליו רבי יוסי, "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ!"
(נח, דף ט"ג - ס"ד)

שנה טובה מתוקה ומבורכת לכל בית ישראל!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון [לחצו כאן](#) **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.**